

Tätileirin osallistujia poneineen.

Leidit leirillä

Ajatus "ponitätien" ihan omasta viikonloppuleiristä syntyi joskus viime talvena. Kun selvisi että ratsastuksenopettaja ja ratsastuskouluyrittäjä Outi Talvi oli muuttamassa perheineen Jämsään, takaisin erityisesti ponipiireissä connemara-harrastajille tutulle tilalle ja tallille, oli paikan valintakin itsestään selvä.

Yhdessä Outin kanssa suunniteltiin jotain hie- man tavallisesta viikonloppuleiristä poikkeavaa. Normaalien ratsastustuntien lisäksi halusimme hiukan keski-ikäisille täti-ihmi- sille soveltuvaa hemmottelua, mutta myös ihan asiapitoista

ohjelmaa. Koska leiri oli suunnattu nimenomaan ponitäreille joilla on omaa ponikasvatus- ta ainakin jossain muodossa, saimme yhteistyöhön mukaan myös ratsuhevos- ja ponikas- vatuksen kehittämishankkeen.

Hemmotteluosuudesta vastasivat paikallisen terveyden- huoltoalan oppilaitoksen väki sekä omien sanojensa mukaan

"puolialaston kokkimme" Mikko Puttonen, Outin aviopuoliso.

Lokakuun alkupuolella, ensimmäisten pakkasten ja ensi- lumen aikaan tädit sitten tapasi- vat leirillä. Leiriläiset majoitettiin ratsutilan pihapiirissä oleviin, mukavuuksin ja jopa saunoin varustettuihin hirsimökkeihin. Ratsuina tädeillä oli tallin luetet- tavat ja hyvin koulutetut conne-

marat, ja olipa yksi osanottaja tullut mukaan omankin poninsa kanssa.

Perjantai-illan ohjelmassa oli myöhäinen ratsastustunti ja ilta- pala. Lauantai olikin sitten päivä jolloin ohjelmaa riitti aamusta iltaan. Stressi ei silti päässyt iskemään. Aamupäivän ratsas- tustuntien jälkeen oli vuorossa lounas ja hankevastaava Anna

Ratsutila Aramaran hulpea päärakennus, jossa on tilaa leiriläisten ruokailulle ja muulle toiminnalle.

Pajanen, joka saapui paikalle kertomaan kasvavien ponien ruokinnasta ja liikunnan tärkeydestä.

Annalle varattu aika vierähti nopeasti, kun hän kertoili faktoja, joiden pohjalta syntyi vilkasta keskustelua aiheesta. Vapaamuotoisessa tilaisuudessa jokainen uskalsi avata suunsa, kertoa omia kokemuksiaan ja kysyä kun kysyttävää ilmeni. Annan jälkeen vuoro siirtyi Outille, joka antoi suuntaviivoja nuoren ponin koulutuksesta. Hän kertasi perusasioita, mitä varsan tulee osata missäkin iässä ja miten on hyvä aloittaa korosteen johdonmukaisuutta kaikessa varsan käsittelyssä. Kolmetuntinen vierähti kuin huomaamatta, mutta pakko oli lopettaa kun ohjelmaa oli vielä vaikka kuinka eikä vuorokaudessa ole kuin 24 tuntia...

Alkuillan ratsastusession jälkeen vuorossa oli ensimmäinen hemmotteluosuus. Tarjolla oli jalkahoitoa, hierontaa sekä intialaista päähierontaa. Hämärässä, tuoksukynttilöiden palaessa ja miellyttävän hiljaisen musiikin soljuessa taustalla kaikki tuli testattua. Vaikka alan ammattilaisia oli paikalla useampikin, oli hierontapaikoille jopa pientä jononpoikasta.

Parituntinen alan ihmisten taitavissa käsissä sai unohtamaan harmit ja syysmasennuksen. Olotila oli lähinnä nirvana, erityisesti viimeisenä tehdyn päähieronnan jälkeen.

Kun me nautiskelimme elämästä, Mikko-isäntä huhki keittiössä. Aamiainen ja lounas olivat antaneet viitteitä tulevasta, mutta silti hän onnistui yllättämään meidät kolmen ruokalajin illallisellaan. Hyvä seura, juoma

ja gourmet-tason illallinen kruunasivat erittäin miellyttävän illan ja varmasti meistä jokainen kömpi mökkiinsä nukkumaan tyytyväisenä päivään.

Sikeästi nukutun yön jälkeen tädit saivat kerrankin herätä ilman herätyskellon raastavaa pärinää aamukuudelta (harvinaista herkkua hevosenomistajalle), aamupala kun oli puoli yhdeksän maissa. Kaikessa rauhassa nautitun runsaan aamiaisen, Lauri-vauvan ihastelun ja löpöttelyn jälkeen tädit valmistautuvat aamupäivän ratsastustunnille.

Pientä jännitystä väreili ilmassa – ensimmäisellä tunnilla oli tarkoitus hypätä! Ajatus hypäämisestä oli lähtöisin tädeiltä itseltään, mutta jollakulla taisi mielessä käväistä viime hetken vetäytyminen moisesta hullutuksesta... tädit kun olivat jo

sen ikäisiä, että itsesuojeluvaihto oli ehtinyt täysin kehittyä.

Äkkiä master-ratsastuksen opettaja Outi sai tädit kuitenkin uskomaan kykyihinsä ja tunti sujuikin oikein hyvin. Tädeillä saattoi olla piileviä kykyjä, mutta osuutensa varmaankin oli myös näppärillä ja luotettavilla ratsuilla sekä hyvällä opetuksella.

Viikonloppuleiristä jäi erittäin hyvä mieli. Jo suunnitteluvaiheessa toiveet otettiin huomioon (paitsi miesstripparia ei tätien iloksi hankittu, vaikka joku kuulemma oli sitäkin ehtinyt toivoa...). Puitteet olivat erinomaiset, seura mukavaa ja sääkin suosi. Osallistujia olisi mukaan mahtunut enemmänkin, mutta ehkä sitten seuraavalla kerralla.

Leiri oli hauska irtiotto arjesta keskellä synkintä syksyä ja mieleen jäi kuin jäikin itämään ajatus uudesta ponitileiristä. •